

Arrest

nr. 140 788 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKS, die *loco* advocaat P. Leenders verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2014 wordt aan de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw:

Naam, voornaam: H., F.(.)
geboortedatum: 30.06.1983
geboorteplaats: Cetinje
nationaliteit: Montenegro
en minderjarige kinderen:

H., L. (..) geboren te Pee op 28.02.2003 nationaliteit: Kosovo H., A. (..) geboren te Pee op 12.03.2005 nationaliteit: Kosovo H., A. (..) geboren te Genève op 23.02.2009 nationaliteit: Kosovo
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 16.01.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 22.08.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. “

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S., S. (.)
geboortedatum: 08.12.1975
geboorteplaats: Pee
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 16.01.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 22.08.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op de onbekwaamheid van de minderjarige kinderen om onderhavige beroepsprocedure in eigen naam in te stellen. Volgens verwerende partij hebben zij onvoldoende onderscheidingsvermogen.

2.2. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. De drie minderjarige kinderen hebben respectievelijk de leeftijd van bijna twaalf, tien en zes jaar. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen kan niet aangenomen worden dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen bezitten om in eigen naam onderhavige vordering in te dienen.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het ingediend is door de minderjarige kinderen.

2.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij betoogt ondermeer dat de bestreden beslissingen werden genomen in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat het bovendien gaat om een herhaald bevel. De opgeworpen schending van de hogere rechtsnormen is volgens haar niet gegrond.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er echter op dat de verzoekende partijen in hun middelen de schending aanvoeren van artikel 8 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het feit dat het *in casu* een herhaald bevel zou betreffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Art. 3 EVRM stelt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Dat indien verzoekers zouden teruggestuurd worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 van het EVRM.

Dat tijdens de oorlog in Kosovo de familie tal van gruwelen heeft moeten ondergaan.

Dat de nonkel van eerste verzoeker, zijnde de heer U. J., in Kosovo op een brutale wijze werd vermoord door Albanezen omdat hij gehuwd was met een Servische vrouw.

Dat thans ook de vader van eerste verzoeker getrouwd is met een Servische vrouw.

Dat eerste verzoeker bij zijn laatste verblijf in Kosovo door Albanezen is geslagen en bedreigd met de dood, stellende dat zijn vader politiek actief was en getrouwd is met een Servische vrouw en dat hij om die reden niet in Kosovo kon blijven.

Indien eerste verzoeker Qungur en Kosovo niet zou verlaten binnen de 24 uur zouden de Albanezen hem vermoorden, net zoals ze zijn nonkel hadden vermoord.

Dat verzoekers als Roma in Kosovo nog steeds gediscrimineerd zullen worden. Dat een terugkeer naar Kosovo een bedreiging is voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en vrijheid.

Dat niemand mag worden onderworpen aan een mensonterende behandeling.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing dan ook volkomen in strijd is met artikel 3 van het EVRM, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. *In casu* verwijzen de verzoekende partijen naar het feit dat zij in Kosovo als Roma nog steeds gediscrimineerd worden en dat zij het land moesten ontvluchten wegens problemen aldaar. Verzoekende partijen laten evenwel na enig begin van bewijs van hun beweringen bij te brengen. Een algemene verwijzing naar de toestand in het land van herkomst volstaat evenmin om aannemelijk te maken dat verzoekende partijen dreigen onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat eerste verzoekende partij in 2005 een asielaanvraag heeft ingediend, maar hiervan afstand heeft gedaan en vervolgens teruggekeerd is naar Kosovo. In 2011 keerde zij terug naar België om opnieuw een asielaanvraag in te dienen waarbij na onderzoek gebleken is dat de behandeling ervan aan de Zwitserse autoriteiten toekwam. Verzoekende partijen hebben zich geenszins begeven naar Zwitserland en hebben sindsdien geen nieuwe asielaanvraag ingediend, waaruit kan afgeleid worden dat de beschouwingen van verzoekende partijen niet ernstig zijn, minstens geenszins aangetoond. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.3. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Art. 8 EVRM stelt:

“1.

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat indien verzoekers zouden teruggestuurd worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 8 van het EVRM.

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken.

Dat verzoekers zoals reeds gezegd al 4 jaar in België zijn en ondertussen het Belgisch grondgebied niet meer verlaten hebben

Dat zij zich volledig hebben geïntegreerd in België.

Dat zij vlot Nederlands spreken en lessen Nederlands gevolgd hebben.

Dat zij contacten hebben met Belgen, dat zij tal van getuigenverklaringen bijvoegen (stuk 3), dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staan.

Dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde.

Dat zij werkbereid zijn.

Dat hun kinderen in België schoollopen en als het ware zich gedragen als kleine Belgen (stuk 2). Dat de kinderen enkel Duits, Nederlands en Frans spreken. Dat zij de moedertaal van hun ouders niet beheersen.

Dat een gedwongen terugkeer voor de kinderen nog het ergste zal zijn. Dat zij zich nooit thuis zullen voelen in het voormalig Joegoslavië met alle psychische gevolgen van dien. Dat de kinderen geen toekomst hebben in Montenegro.

Dat zij in het land van herkomst niets of niemand meer hebben. Dat een gedwongen terugkeer zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de mens.

Dat verzoekers sinds 1986 hun land van herkomst verlaten hebben en sinds die tijd op den dool zijn.

Dat zij volledig ontheemd zijn en geen gemakkelijk leven hebben.

Dat eerste verzoeker geen legaal verblijf kan krijgen in Montenegro (zie stuk 4).

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost een aanvraag in te dienen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod.

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens.

Dat de bestreden beslissing dan ook volkomen in strijd is met artikel 8 van het EVRM, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.5. Wat betreft de opgeworpen schending van het gezinsleven, wijst de Raad erop dat niemand van de leden van het gezin enig verblijfsrecht heeft op het Belgische grondgebied zodat de Raad niet inziet hoe de bestreden beslissingen een scheiding in het gezin van de verzoekende partijen zou teweegbrengen. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zich nog andere legaal verblijvende familieleden op het Belgische grondgebied bevinden waarmee zij een gezins- of familiaal leven hebben dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het gezinsleven van de verzoekende partijen wordt niet aangetoond.

3.6. Met hun betoog, waar zij wijzen op hun jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied en hun integratie, lijken verzoekende partijen eerder de schending aan te halen van hun privéleven.

3.7. Voor zover er *in casu* sprake zou zijn van een privéleven dient te worden opgemerkt dat het EHRM oordeelt, dat wanneer de vreemdeling om een eerste toelating verzoekt zoals *in casu*, er geen inmenging in het privé- en/of gezinsleven is en dat er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren. In dit geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 62; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- of gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om in hun land van herkomst een privé- of gezinsleven uit te oefenen. Verzoekende partijen beginnen hun betoog met de grief dat zij reeds 4 jaar in België verblijven en hier geïntegreerd zijn.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM de Verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de door gehuwde paren en hun kinderen gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging. (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cf. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996; cf. RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c))

De Raad wijst er voorts op dat verzoekende partijen het merendeel van hun leven elders dan in België hebben besteed. Een 4-jarig verblijf in België weegt derhalve niet op tegen een langdurig verblijf in het buitenland. Verzoekende partijen voeren verder aan dat hun kinderen de moedertaal niet beheersen en

dat zij niemand meer hebben in het herkomstland. Dit betreffen slechts loutere beweringen die niet gestaafd worden. Voorts stellen zij dat eerste verzoekende partij geen verblijfsvergunning kan krijgen in Montenegro. Waar zij verwijzen naar een emailbericht van 20 november 2006 om deze laatste bewering te staven, blijkt evenwel uit lezing hiervan dat geenszins aangegeven wordt dat eerste verzoekende partij niet zou kunnen verblijven in Montenegro. Bovendien worden in deze mail zelfs vraagtekens geplaatst bij de bewering dat eerste verzoekende partij het land binnen de 72 uren moest verlaten. Zij tonen hiermee evenmin aan dat zij niet in Kosovo zouden kunnen samenleven. Bovendien, wat het schoollopen van de kinderen betreft wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat hun kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Er zijn geen gegevens beschikbaar waaruit blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst en dat verzoekende partijen niet op de hoogte waren van het feit dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen.

3.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan aldus niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER